

Валери Иванов

Анатемосан

Анатемосан.
Грешен.
Сатана.
Разбрах, че Бог ме е презрял...
Но Бог е мъж,
не е жена –
убие ли ме,
значи е... педал!
Кому говоря?
Сигурно съм луд!
Играя си на жмичка със смъртта.
Смъртта е строга,
не е шут,
и бяга, както робът – от калта.
Без авангард,
без тил
и без фаланги,
в една безкрайно безпощадна сеч,
размахвам като кръстоносец пранги,
превърнал своите окови в меч.
Боя се.
Станал съм пророк.
Не ми е трудно да гадая.
Навярно съм любимец на Иисус...
За повече – не мога да мечтая!

Прости му, Боже, той е лунатик,
дори и денем броди по звездите!

КРАЙ

© 2006 Валери Иванов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11089>]